

О, Врбо!

О, Врбо, село драго, пуно чара,
У теби кућа оца мог се крије;
Без тежње к' знању, те отровне змије,
Ост'о бих срећан код дома ми стара!

И не бих знао да срце претвара
У отров слатке радости што лије;
Да веру ико може да убије,
Да од човека страст играчку ствара.

Верно би срце, руке жудне рада
Мираз ког нема ни милионарка,
Донела мени избраница млада.

И мирно моја пловила би барка,
Дом би од ветра, а жито од града
Чув'о мој сусед — црква Светог Марка.
(Препев В. Станимировића)

Коме је шамар срећа дала на дар...

Коме је шамар срећа дала на дар,
Ко јој се, к'о ја, замерити знаде,
Да му Бог руке гигантове даде,
Плутонa даре скупит' није кадар.

По трњу гази куда год се крене.
А кад потражи дом, — језеро бива,
Које се, затим, у море разлива;
Бесни га вали лупају о стене.

Вечно га гоне брига и потреба
Нигде му нема мира душа свела,
Ма све крајеве прош'о испод неба;

Тек хладна кућа, где га је довела
Погребна стаза, даће му што треба:
Смрт ће зној да му обрише са чела.

(Препев В. Станимировића).